

I gränslandet mellan demokrati och diktatur

En studie om utrikespolitiskt beslutsfattande i hybrida regimer

Salahaldin Ebrahimsson

Abstract

This paper emphasizes on foreign policy decision making in hybrid regimes, carrying traits of both democracies and dictatorships. The inner, internal dynamics poses horizontal as well as vertical challenges for the leaders to ensure their political survival, affecting foreign policies. Seen through the poliheuristic perspective, based on two key cases; Russia and Turkey, this research study has increased our level of awareness concerning foreign policies decisions in electoral autocracies and which aspects become essential to take into consideration for a leader in order to ensure their political survival internally. This study was performed using qualitative techniques and is theoretical rather than empirical. The foreign policies decisions studied are the two states standing in the Iraq-USA crisis and in what way one can comprehend their respective positioning in the matter.

Nyckelord: Hybridra regimer, elektorala autokratier, poliheuristiskt perspektiv, utrikespolitiskt beslutsfattande

*Antalord:*9997

Innehållsförteckning

1	Mellan demokrati och diktatur	1
1.1	Syfte och frågeställning.....	2
2	Teori och metod	3
2.1	Poliheuristisk teori.....	3
2.2	Metod	4
2.2.1	Material	5
3	Utrikespolitik.....	6
3.1	Utrikespolitik i demokratier	6
4	Den dimmiga zonen	9
4.1	Att identifiera hybrida regimer.....	9
4.2	Ett teoretiskt ramverk för hybrida regimer.....	10
4.3	Turkiet och Ryssland: Lika men ändå olika.....	13
4.3.1	Hypoteser	16
4.4	Empiriska illustrationer	18
4.4.1	<i>Turkiet: EA 1</i>	18
4.4.2	<i>Ryssland: EA 2</i>	21
5	Sammanfattning.....	23
6	Referenser.....	26

1 Mellan demokrati och diktatur

Efter kalla krigets slut har ett stort antal länder över världen som tagit steg ifrån de auktoritära styrelseskickerna inte blivit demokratier. Istället har de stannat i landskapet mellan diktatur och demokrati, med både demokratiska samt auktoritära drag (Widmalm 2010:13-4). Hybrida regimer har av en del forskare länge ansetts som liggandes i en demokratiseringsprocess eller som ofullständiga projekt av en demokratisering. Det har dock visat sig att ett antal stater i Afrika, Balkan, Asien, forna Sovjetunionen, Sydamerika samt vissa delar av MENA (Mellanöstern och Nordafrika) stannat upp i detta tillstånd (Levitsky & Way 2002:50; Teorell 2010:77). Statsvetaren Jan Teorell menar att ”det vanligaste sättet att institutionalisera en diktatur idag är med andra ord genom att förklä den till demokrati.”(2010:77). Således bör man istället för att se dessa regimer som ”logerandes” i någon form av övergångsprocess börja se dem som de specifika regimtyper de är, nämligen hybrida regimer (Levitsky & Way 2010:3-4).

Det är alltså dags att ta steg ifrån den konservativa förenklingen att klassificera regimer i dikotomin – diktatur eller demokrati – och istället öppna oss för en ständigt föränderlig värld. Med detta sagt är det på tiden att inom statsvetenskapen på olika nivåer och områden börja studera dessa regimer. Förvisso har mycket studier om hybrida styrelseskick berört dess möjligheter för demokratisering, eller vilka faktorer som bromsar upp den (Jfr Widmalm & Oskarsson 2010; Levitsky & Way 2002, 2010; Schendler 2002, 2006; Diamond 2002). Mindre vikt har lagts på att förstå utrikespolitiskt beslutsfattande i dessa regimer.

Hybrida regimer har hamnat i en ”gråzon” mellan demokrati och diktatur. Detta bör påverka hur den inre dynamiken i dessa stater fungerar. Interna förhållanden i dessa styrelseskick kan ställa ledare inför utmaningar på olika nivåer internt för att upprätthålla sin politiska makt. Detta i sin tur bör spilla över på utrikespolitiken. Det är således viktigt att öka förståelsen för det utrikespolitiska beslutsfattande i hybrida styrelseskick, inte bara för att öka kunskapen om befintliga regimtyper i världen, utan en ökad förståelse för hur dessa styrelseskick fungerar i en utrikespolitisk kontext kan öka kunskapen för hur andra stater ska bemöta och hantera dem på det internationella planet.

1.1 Syfte och frågeställning

Denna uppsats ämnar studera utrikespolitiskt beslutsfattande i hybrida regimer. För att öka förståelsen för utrikespolitiskt beslutsfattande i hybrida regimer har jag valt att använda det poliheuristiska (PH) perspektivet. Skälet är för att perspektivet ifråga främst är en befruktning mellan den rationella samt kognitiva skolan. Vi kan genom detta närma oss dynamiken runt beslutsfattaren och även få en tänkbar uppfattning om hur dessa tänker runt beslutsprocessen (Jfr Mintz 2004). Då utrikespolitiskt beslut kan påverka ledares politiska överlevnad inrikes kan PH perspektivet vara ett bra redskap för att studera beslutsfattande i hybrida regimer, eftersom det främst belyser vikten av de inre omständigheter i staten som färgar av sig på det utrikespolitiska beslutsfattandet. Vi kan genom perspektivet möjligen närma oss de interna horisontella och vertikala utmaningarna som ledare i hybrida regimer måste handskas med innan ett beslut tas, och genom detta öka förståelsen för utrikespolitiskt agerande i hybrida styrelseskick. Perspektivet ifråga kommer under teoriavsnittet närmare beskrivas. Med detta sagt är uppsatsens frågeställning således:

- *Hur kan utrikespolitiskt beslutsfattande i hybrida regimer förstås utifrån ett poliheuristiskt perspektiv?*

Utifrån denna frågeställning hoppas jag kunna närma mig och öka förståelsen för det utrikespolitiska beslutsfattandet i hybrida regimer.

2 Teori och metod

2.1 Poliheuristisk teori

Ett ledande paradig i studiet av internationell politik har varit den rationella skolan. Enligt detta perspektiv är alltså alla nationer ledda av rationella ledare som har fullständig information och är fullt kapabla till att väga medel, mål och förlust innan beslut tas. Detta kan kännas lite snävt och till viss mån generaliserande. Kan det inte finnas andra aspekter som driver ledare till olika ställningstagande i en utrikespolitisk kontext?

Studiet av utrikespolitiskt beslutsfattande har länge svingats mellan antingen den rationella eller kognitiva skolan. Men på senare tid har det gjorts försök till att integrera och minska glappet mellan dessa poler. PH perspektivet är ett exempel som är sprunget ut denna sammansmältning mellan den rationella samt – kognitiva skolan. Att använda element från de kognitiva – samt rationella disciplinerna, menar statsvetaren Alex Mintz, ökar vår förståelse för både hur och varför beslut tas (Mintz 2004, 2005). PH teorin syftar till att öka förståelsen för hur och varför beslutsfattare gör olika ställningstagande.

PH är en tvåstegsbaserad beslutsprocess. I det första steget förenklas processen genom kognitiva genvägar och sedan angrips dessa med en rationell kalkylering. I det första steget (1) använder ledare en *non-compensatory* strategi som betyder att alla alternativ som är oacceptabla på en kritisk dimension avlägsnas. En ”hög” poäng på en mindre kritisk dimension kan inte kompensera en låg poäng på en vital dimension (Brulé 2005: 102; Kinne 2005; Mintz & DeRouen 2010:78-9). I det andra steget (2) väljer beslutsfattare ett eller flera alternativ av de kvarstående för att bedöma och maximera förtjänster och minimera förluster (Mintz & DeRouen 2010:78-9)

Enligt perspektivet är den politiska dimensionen alltid ett primärt alternativ i utrikespolitiskt beslutsfattande i första steget. Ledare mäter sin framgång i politiska termer, såsom exempelvis den nationella opinionen, och kan endast vända sig åt andra dimensioner efter att de politiska angelägenheterna blivit tillgodosedda (Kinne 2005:115; Mintz 2004, 2005). Mintz & Derouen skriver att ”[...]poliheuristic theory sees the domestic politics as the essence of decision.”(2010:79). Då “policy makers are political actors whos self-interest in political survival is paramount.”(Ibid), strävar alltså ledare för att säkerställa sin politiska överlevnad som de uppnår genom att de tillgodoser interna preferenser och intressen (Jfr Kinne 2005; Brulé 2005:100). En genväg som är återkommande

i enlighet med non - compensatory principen är ”avoid the major political loss”, med andra ord blir alternativ som är skadliga för ledarens politiska överlevnad eliminerade när beslut ska tas och den politiska dimensionen blir det centrala som ledare tar hänsyn till (Mintz 2005:94; Mintz 2004:7)

Svagheter med detta perspektiv är att den kognitiva delen i en analys kan kännas rationell. Man gör antaganden och tolkningar om vilka alternativ som blir non-compensatory för ledaren och vilka alternativ som blir eliminerade i en viss kontext, och bygger analysen på relativa aspekter som kan tänkas vara betydande för att ledaren ska säkerställa sin politiska överlevnad när beslut ska tas. Å andra sidan är perspektivet praktiskt då man kan närma sig ledaren runt beslutsfattandet och få en förhållandevis bra bild och ökad förståelse för dynamiken runt denna och inom staten när ett utrikespolitiskt beslut ska tas. Då denna studie ämnar studera utrikespolitiskt beslutsfattande i hybrida regimer är PH perspektivet ett lämpligt verktyg för att närma sig dynamiken runt ledarskapet i dessa styrelseskick och relativt kunna bryta upp den ”svarta boxen”. Genom detta öka förståelsen för utrikespolitiskt beslutsfattande i hybrida stater och få en rimlig förståelse för de inre omständigheterna som ledare måste ta hänsyn till för att säkerställa sin politiska överlevnad när ett utrikespolitiskt beslut tas.

2.2 Metod

Studien kan karakteriseras som något av en teoriutvecklande fallstudie som kommer genomföras med hjälp av en litteraturstudie. En teoriutvecklande studie brukar genom analysen kunna utveckla nya förklaringar för ett specifikt fenomen (Essaiasson *et.al* 2010:43). Då jag avser att studera hur beslutsfattare i hybrida regimer tar beslut utifrån ett PH perspektiv kommer troligtvis undersökningen ge nya infallsvinklar på hur den politiska ledningen i dessa regimer kan tänkas agera i olika krissituationer. Studiens ansatser kan sägas vara mer av teoretiska än empiriska.

Med detta sagt är det rimligt att använda sig av metodologiska tekniker som hjälper en att studera fall på djupet och mer intensivt. Det blir således lämpligt att använda kvalitativa tekniker för att kunna uppnå detta. Då kvalitativa metoder ofta är ett bra redskap för att kunna få mycket information om få undersökningsenheter, studera studieobjektet mer intensivt och genom detta lättare lyfta fram det säregna och unika i det specifika fallet (Lundquist 1993:104), är detta ett rimligt metodologiskt val för min undersökning. Dock är den kvalitativa metodens akilleshäl svårigheten att kunna generalisera resultatet och en viss problematik runt forskarens tolkningar och antaganden kan bli avgörande för resultatet i en studie (Toerell & Svensson 2007:10-11; Badersten & Gustavsson 2010:108ff). Möjligen kan detta påverka intersubjektiviteten i viss mening. Men ambitionen med denna studie är inte att generalisera, utan istället presentera det första steget till en teori för utrikespolitiskt beslutsfattande i hybrida regimer. Därför är en kvalitativ förhållning att föredra i denna

undersökning, trots att den på många håll möjligen brister gällande generaliserbarhet och att resultatet i viss mån präglas av betraktarens tolkningar av materialet.

Ett förslag till ett tillvägagångssätt som kan vara lämpligt till min studie är den hypotetiskt-deduktiva metoden. I dess mest idealtypiska form utgörs den av fyra steg; (1) framläggning av hypotes eller teori (2) härledning av en eller flera empiriska konsekvenser (3) empirisk prövning om dessa stämmer (4) en slutdiskussion om huruvida dessa konsekvenser är hållbara (Teorell & Oskarsson 2007:50). Anledningen till att denna metod kan vara passande till min undersökning är först för den ger en schematisk hjälp på vägen. För det andra är den ett rimligt verktyg för att kunna genomföra en teoriutvecklande studie. Det finns onekligen ett flertal andra metoder som möjligen skulle vara bättre, som exempelvis "method of difference" eller "method of agreement" (Teorell & Oskarsson 2007:226). Dock är främst deras funktion förklarande och till att finna oberoende variabler.

Min studie har främst utav beskrivande ansatser. I enlighet med PH perspektivet kärna den icke-kompenserbara principen – "avoid the major loss" – som, enligt PH perspektivet, alla ledare kognitivt förhåller sig till innan de tar beslut – kunna beskriva vilka non-compensatory alternativ för politisk överlevnad för ledare - som blir aktuella för hybrida regimer. Och genom detta möjligen diskutera hur ledare kan tänka när de tar ett utrikespolitiskt beslut och hur detta färgar av sig på dem. Således karakteriseras min studie mer av en beskrivande då ambitionerna inte vänder sig åt förklarande ansatser.

2.2.1 Material

Denna uppsats bygger främst på sekundärkällor i form av vetenskapligartiklar och böcker. Artiklarna har jag sökt i databaserna Libhub och Ebsco som finns tillgängliga på www.svet.lu.se under länkar. Sökorden har främst varit "Russia" och Turkey i kombination med "hybrid regims", "foreign policy", "public opinion", "Iraq war", "AKP", "Tayyip Erdogan" och "Putin." Sedan har även artiklar runt PH perspektivet även använts för att få en större kunskap om perspektivet ifråga. Sökord som har använts för att hitta dessa artiklar är "poliheuristic theory" och "poliheuristic decision making." En del artiklar om hybrida regimer har också använts för att förstå den förda debatten runt dessa styrelseskick och jag har främst då sökt på de författare som är centrala runt diskussionen om hybrida regimer. Fyra författare som varit tongivande för mitt resonemang i avsnitt 4.2 är Andreas Schendler (2002, 2006, 2009), Jan Teorell (2007, 2010) samt Levitisky & Way (2002, 2010). Dessa är delaktiga i både böcker och artiklar i uppsatsen. Böckerna har i denna studie främst använts för att kunna konstruerar ett teoretiskt underlag för vilka inre utmaningar ledare i dessa regimer står inför.

3 Utrikespolitik

Utrikespolitik är den politik som staten för mot andra stater i världen (NE:2011). Historiskt har man pekat på att varje stat tillhör två olika politiska system, ett nationellt och ett internationellt. I det nationella avgörs interna frågor och förhållanden genom att statsmakten beslutar. I det internationella å andra sidan avgörs beslut genom interaktion med andra statsledningar (Gooldman 1981). Då det internationella systemet är anarkiskt till sin natur är den nationella säkerheten en huvudsaklig angelägenhet för regeringar (Gustavsson 2009:259). Således ligger det gemensamma intresset för nationens överlevnad och integritet internationellt och uppnås genom utrikespolitiken. Medborgare kan inte vara med i dessa frågor då dessa inte besitter den kunskap som krävs för att kunna göra rationella bedömningar av situationer och förhandlingar (Gooldman 1986:6). Denna syn ger en bild av att medborgaren i sig är för ovetande och orationell för att för att kunna vara delaktig i utrikespolitisk debatt, eller frågor. Det finns alltså ingen plats för demokrati i utrikespolitiska beslutsfattande.

Denna grova åtskillnad mellan internationell och nationell politik har på senare tid blivit ifrågasatt. Man började på flera håll se en integration mellan inrikes – och utrikespolitiskt beslutsfattande. Med internationaliseringen följde även en ökad förbindelse mellan medborgare och internationella frågor. Då nationell lagstiftning börjar präglas av internationella regelverk får även medborgaren en närmare kontakt med den internationella dimensionen och dess konsekvenser (Gustavsson 2009:262). Att se staten som en enhetlig aktör som enbart strävar efter att upprätthålla suveränitet och säkerhet har börjat ifrågasättas och fler studier runt utrikespolitiskt beslutsfattande har nu börjat belysa andra aspekter som kan vara betydande: Inrikespolitiska förhållanden, den allmänna opinionen, interna beslutsprocesser, styrelseskick och kontexten i helhet runt beslutsfattarna (Mintz & DeRouen 2010:129ff). Med andra ord har forskare börjat öppna upp den ”svarta boxen” för att få större förståelse för en specifik stats handlande i en viss kontext eller situation (Gustavsson 2009:206).

3.1 Utrikespolitik i demokratier

Det är i regel en generell uppfattning att utrikespolitiskt beslutsfattande är mindre demokratiskt än vanliga beslutsprocesser. Mycket makt delegeras till en koncentrerad grupp och i flesta fall består denna grupp i majoritet av experter eller någon form av byråkrater (Dahl 1998:115). Beslutsprocessen skiljer sig från

vanliga beslutsprocesser då de ofta brukar vara hemliga och mindre öppna för debatt och opinionsbildning (Gustavsson 2009:261).

Statsvetaren Kjell Goldmann menar att samhället satsar sina demokratiska resurser på annat än utrikespolitiska frågor (1981:133). Politiker har inget intresse i att föra utrikespolitiska frågor på folklig nivå och konsekvensen blir att den representativa kanalen hämmas (Goldmann 1986:181). Då valundersökningar har visat att väljare lägger mindre vikt vid frågor gällande utrikespolitik när de ska välja blir det således ogynnsamt för partier att profilera sig i utrikespolitiska frågor eftersom det finns få röster att vinna (Bjereld & Demker 1995:15-6). Frågor som berör arbete, valfärd och skattefrågor blir mer aktuella i detta sammanhang (Ibid). Enligt Statsvetaren Gunnar Sjöstedts surveyundersökning visar det att Sveriges Riksdag uppmärksammar frågor gällande rättvisa, arbetstillfällen, hälsa och socialt välstånd, utbildning och industri före utrikespolitiska frågor (Sjöstedt 1986).

Statsvetarna Ulf Bjereld & Marie Demker kommer i sin studie fram till att partier som, i mer eller mindre utsträckning, har störst partistrategiska intressen i en specifik utrikesfråga även politiserar dem (1995:361ff). Statsvetaren William E. Paterson hävdar att "Foreign policy is normally perceived as an executive domain of little interest to public and only rarely occupy a central role in the positioning of political parties in the electoral struggle." (2010:498).

Beslutsprocessen i utrikespolitiken är i allmänhet uppfattad som en speciell procedur och brukar benämnas med "high stake politics" (Mintz & DeRouen 2010:3). Dock anser man att beslutsprocessen koncentreras ytterligare i kriser. Utrikespolitiskt beslutsfattande i kriser blir mer sammanslutna och endast ett fåtal personer blir delaktiga runt angelägenheten. Beslut i kriser brukar ofta ske i en miljö som är intensiv och komplicerad (Verbeek 2007:19). Detta handlar om kompetens - och informationsmonopol samt mellan högdemokratiskt kontra högbyråkratiskt övervägande (Goldmann 1986:135-6).

U-137 händelsen 1982, när en sovjetisk ubåt går i grund nära en svensk flottbas, är ett bra exempel ett utrikespolitiskt beslutsfattande i kriser. Aktörerna reducerades till en liten krets runt ledaren som i majoritet utgjordes av experter (Goldmann 1986:161). Englands ställningstagande under Irak-USA krisen kan även vara tillhanda för att förstå beslutsfattande i kriser. De som främst var medverkande och centrala i de flesta besluten var stabchefen Jonathan Powell, talesman Alistar Campbell och Sally Moran en representant från Labour runt Blair (Verbeek 2007:15).

Utifrån detta kan en relativ illustration av just de element som omgärdar utrikespolitiskt beslutsfattande i kriser göras – slutenhet, ännu mindre grupper samt någon form av kompetens- och informationsmonopol.

4 Den dimmiga zonen

”Rulers who destroy men’s freedom commonly begin by trying retain it’s form.”
Alexis De Tocqueville (Chehabi & Linz 1998:17)

4.1 Att identifiera hybrida regimer

För att närmare illustrera de typiska drag hybrida regimer bär på kan statsvetaren Larry Diamonds beskrivning vara tämligen lämplig; ”[...]the existence of formally democratic political institutions, such as multiparty electoral competition, masks (often, in part, to legitimate) the reality of authoritarian domination.”(2002:24). De flesta hybrida styrelseskick och demokratier är rent institutionellt konstruerade på samma sett (Teorell 2010:74). Allmänna och återkommande val brukar ofta förekomma där mer än ett parti tillåts ställa upp. Till skillnad från stängda diktaturer som inte tillåter något partiliv utanför det styrande (Hadenius & Teorell 2007). Trots att det finns ett till synes hyggligt levande flerpartisystem är det inte på samma villkor som demokratier. Valen brukar vara mer eller mindre riggade och den politiska konkurrensen mellan existerande partier brukar vara något snedfördelad (Teorell 2010:77; Schendler 2006:12ff). Distinktionen mellan hybrida regimer och demokratier”[...]turns crucially on freedom, fairness, inclusivness, and meaningfulness of elections.”(Diamond 2002:28).

Mer specifika drag är i mer eller mindre omfattning konkurrerande och återkommande val som dansar synonymt med korrupcion, en tämligen stor repressiv apparat, brist på civila rättigheter, reducerad press- och yttrandefrihet och brist på konstitutionell kontroll (Ekman 2009:10ff). Ett annat specifikt element är att valen brukar vara relativt ojämna och att regimen kontinuerligt brukar sitta vid makten en längre period (Magaloni 2006:257).

I denna mening blir det svårt att kunna hävda att dessa regimer kan klassas som demokratier. Dock skulle möjligen en schumpeteriansk definition av demokrati klassa hybrida regimer som demokratier per definition då de har återkommande och konkurrerande val. Men att göra detta skulle få konsekvenser för de demokratiska värdena i en normativ mening och risken för vad statsvetaren Giovanni Sartori benämner med ”conceptual stretching” skulle bli påtaglig. Det måste finnas någon struktur i kaoset. Statsvetaren Andreas Schendler menar, i enlighet med Adam Przewoski, att en regim inte kan klassificeras som demokrati om det regerande partiet aldrig förlorar, dvs. Staten bör ha genomgått någon form av regeringsskifte (Schendler 2006:10).

4.2 Ett teoretiskt ramverk för hybrida regimer

Då dessa regimer skiljer sig från de demokratiska såsom de stängda auktoritära styrelseskicken, skiljer sig även de politiska spelreglerna internt åt för att ledare ska säkerställa sin politiska överlevnad. Jag kommer här ge ett förslag till ett teoretiskt underlag för hybrida regimer.

I hybrida regimer ställs ledare för att säkerställa sin politiska överlevnad inför utmaningar på två nivåer internt. På den första handlar kampen om röster mellan regimtrogna och oppositions partier. På den andra nivån förs en kamp om regler, institutioner och lojalitet från betydande grupper och fraktioner inom samhället och staten för att kontrollera väljararenan (Teorell 2010:82ff).

Jag kommer framöver dela upp detta resonemang i tre dimensioner för att, rent teoretiskt, närmare belysa den inre dynamiken i hybrida regimer som kan hota regimens och ledarens överlevnad. Dessa tre dimensioner kan illustrera de vertikala och horisontella utmaningarna ledare i dessa regimer måste handskas med för att säkerställa sin politiska överlevnad.

Den första väljer jag att kalla för regimdimensionen, den andra för militärdimensionen, dessa är de horisontella utmaningarna, och den tredje som jag kallar för den folkliga dimensionen är den vertikala. Dessa tre dimensioner återspeglar de två nivåerna som ovan diskuterats samt vilka utmaningar ledare i dessa regimer ställs inför på den politiska dimensionen för att undvika politiska nederlag.

På regimdimensionen finns teoretiskt två utmaningar som ledare ställs inför för att säkerställa sin politiska överlevnad. Splittring inom den styrande eliten och att bibehålla enighet inom partiet. När det gäller splittring inom den styrande eliten och partiet menar jag att detta kan te sig på två sätt i hybrida regimer. En institutionell faktor som berör partiet och en intressebärande faktor som rör de fraktioner som befinner sig utanför partiet.

Den *institutionella faktorn* kan motiveras igenom valsystemets dynamik. Ett flerpartisystem är ofta konsekvensen av ett PR – system (Hadenius 2001:83ff) och vad som tycks vara ett faktum i de flesta hybrida regimer är att det finns ett flerpartisystem. Dock behöver detta inte gälla alla. Utifrån detta bildas alltså andra vägar och kanaler för missnöjda fraktioner inom det ledande partiet för att nå politisk makt. Partimedlemmar måste bli tillfredsställda och kunna få en politisk vinning med sitt medlemskap (Frantz & Ezrow 2010:3). Närmare bestämt kan dessa alltså gå över till oppositionella partier, eller starta utbrytarpartier - och öka möjligheterna för att mobilisera ett potentiellt motstånd mot det ledande partiet - och vidare utgöra ett hot för regimens och ledarens överlevnad om fraktioner inom partiet känner missnöje mot ledarskapet (Jfr Teorell 2010:82). Detta kan sägas vara en möjlig effekt av den institutionella faktorn. Således blir det viktigt att tillgodose befintliga fraktioners olika preferenser inom partiet.

Den *intressebärande faktorn* överlappar till viss mån med den institutionella effekten, men här blir det vitala att tillgodose, på regimnivå, olika fraktioners och grupperingars intressen utanför partiet. Detta gäller fraktioner (såsom intresse – och ekonomiska organisationer, säkerhetstjänsten, olika former av

industrikomplex och den civila byråkratin etc.) som kan fungera som maktbaser för ledare i en del hybrida styrelseskick. Således blir det betydande att tillgodose dessa krafters olika intressen för att upprätthålla lojalitet och status som vidare ger politisk makt (Jfr Frantz & Ezrow 2011:2). Enighet mellan ledaren och elitkartellen blir centralt för att undvika en regimkollaps och en möjlig utmaning blir då att tillgodose spektrumet av intressen då ledarens politiska existens kan vila på denna kartell av informella krafter (Gill 2000:41).

Det bör även nämnas att dessa grupper och fraktioners inflytande möjligen skiljer sig åt bland olika hybrida regimer. Exempelvis kan ekonomiska grupperings position vara starkare i en del hybrida stater och i andra industrikomplex och vice versa.

Militären bör ses som en viktig institution i dessa regimer därför avser jag att diskutera denna avses de andra institutionerna, fraktionerna och grupperna (Schendler 2009:301). Militären har i en historisk kontext, trots att de på många håll återvänt till "barackerna", varit en central aktör socialt, för regimens överlevnad i del hybrida regimer samt som ett potentiellt hot (Jfr Hadenius 2001:34ff). Militära ingripanden i nationell politik är sannolikt högre i hybrida regimer än i de mer demokratiska då den civila kontrollen är svagare (Jfr Lindberg & Clark 2008). I demokratiska stater finns det kontrollmekanismer som i viss mån reducerar militärens självständighet och binder ihop organet med demokratiska värden och institutioner (Burk 2002). Således bör detta organ vara en viktig kraft som ledare i hybrida styrelseskick måste ta hänsyn till när beslut tas. Framöver kommer jag använda mig av statsvetaren Barbara Geddes (1999) koncept runt militärorganets intressen om när och hur, rent teoretiskt, detta organ kan utgöra ett hot mot en sittande regim och vidare ledarens politiska överlevnad.

Militärorganets främsta intresse är militärens effektivitet och överlevnad (1999: 126). Detta betyder att officerare deltar i kupper då de känner att den civila regeringen förhindrar deras primära mål eller att militärorganets position som institution är hotad. Dock måste organet ifråga vara enat för att detta ska komma till skott. Det värsta för institutionen är då den splittras internt och ett inbördeskrig mellan olika fraktioner som bekämpar varandra. Således är en väldigt viktig angelägenhet för generaler och officerare själva antalet av missnöjda och hur många som är villiga att delta i kuppen (Ibid).

Utifrån detta resonemang är det alltså viktigt att behålla en bra relation till militären och kunna balansera dess huvudsakliga intressen och preferenser. Närmare bestämt kan militären vara regeringens verktyg såsom den kan vara dess fiende och det senare är inte att föredra för att säkerställa regimens politiska överlevnad. Detta har i historien påvisats som i ex. Algeriet, Turkiet och Pakistan där militären i många situationer och olika omfång visat vara en ytterst betydande kraft i politiken. De har kunnat avsätta regeringen såsom legitimera den. Möjligen kan det bero på den inre logik och dynamik i militärorganet som Geddes diskuterar. Utifrån en sådan argumentation bör man alltså ta hänsyn till den inre dynamik samt logik som finns inom militären för att kunna hantera och förstå organet ifråga.

Olikt rena diktaturer finns det en arena där väljaren kan påverka i olika stor utsträckning. Dock inte som i demokratier, men ett partiliv är alltså befintligt och

vidare troligen en arena och en liten politisk kanal för påverkan. På den *folkliga dimensionen*, som kan sägas vara den andra nivån som ledare måste ta hänsyn till i hybrida regimer, handlar det om att till viss mån tillgodose de preferenser som är befintliga i den folkliga opinionen. Även detta är en kanal som teoretiskt kan utgöra ett relativt hot mot regimen och för ledarens politiska överlevnad (Jfr Schendler 2009:296).

Här kan sägas finnas två utmaningar som kan öka sannolikheten för att den politiska makten förloras. Den första (1) är om den sittande regeringen av olika orsaker förlorar status, popularitet och legitimitet bland befolkningen genom ett utrikespolitiskt beslut. Då kan, rent teoretiskt, väljarna möjligen se oppositionen som ett tänkbart alternativ och vidare rösta på den och försvaga den sittande regeringens position. För det andra (2) kan som Teorell beskriver det en folklig mobilisering som exempelvis politiska strejker eller demonstrationer skapa problem för alla auktoritära styrelseskick och sätta säkerhetsapparaten inför ett moraliskt dilemma. Teorell skriver ”Ska man skjuta på egna medborgare som själva inte brukar våld?”(2010:85). Det här kan vara mer problematiskt i hybrida regimer då den redan befintliga tendensen för splittring, som ovan tagits upp, kan stimuleras ytterligare. Moderata och mer hårdnackade grupper inom den styrande eliten eller inom partiet kan hamna i onåd om hur dessa ska lösas, varigenom en splittring eventuellt kan bli möjlig och vidare ledarens politiska överlevnad sätts på spel (Ibid).

Det går emellertid att genom resonemanget ovan, någorlunda, kunna illustrera den inre dynamiken som kan finnas i den del hybrida regimer. En del element kan vara lika demokratier, men den stora skillnaden mellan demokratier och hybrida regimer är som Diamond skriver ”While an opposition victory is not impossible in hybrid regime, it requires a level of opposition mobilization, unity, skill and heroism far beyond what would normally be required for victory in democracy.”(2002:24).

Sammanfattningsvis kan sägas att de centrala krafterna för hur utgången utmynnar för ledarens politiska överlevnad är militären och de civila krafterna på olika nivåer. Den första har makten att genom våld avsätta styrande, den senare genom deras röster och politiska resurser (Schendler 2002:49). Den interna utmaningen för ledarskapet i hybrida regimer är teoretiskt att hitta konsensus på de som jag valt att benämna med de tre dimensionerna innan beslut tas och utgör således, teoretiskt, den *politiska dimensionen* i allmänhet för hybrida regimer.

Detta underlag kommer jag använda för att först mynta fram hypoteser om de non-compensatory alternativen för att ”avoid the major loss” på de tre dimensionerna och genom dessa närmare illustrera hur de inre omständigheterna kan spilla över i ett utrikespolitiskt beslutsfattande.

4.3 Turkiet och Ryssland: Lika men ändå olika

Det bör noteras att det finns ett flertal olika benämningar och olika former av hybrida regimer. Benämningen hybrid regim syftar på alla regimer som har hamnat någonstans i landskapet mellan diktatur och demokrati (Schendler 2006:4). I litteraturen har hybrida regimer benämnts med bland annat illiberala demokratier, pseudodemokratier, semi-demokratier, semi-diktatur, elektoral autokratier, begränsade flerpartisystem samt prometokratier (Smith & Ziegler 2008:33; Brooker 2000:226; Schendler 2006:4-6; Widmalm & Oskarsson 2010; Diamond 1999:15). Alla dessa benämningar refererar till blandformer som befinner sig i gränslandet mellan demokrati och diktatur. De olika benämningarna täcker ibland bredare och ibland snävare spektrum av hybrida former. Det är en utmaning i sig att studera skillnader och likheter mellan dessa definitioner. I denna studie finns tyvärr inte utrymme till att studera skillnader och likheter i det breda landskapet av olika blandformer. Detta med tanke på studiens omfång och tidsresurser.

Således kommer jag i denna studie endast ägna mig åt den hybrida form som kallas för elektoral autokratier (EA), vilket är en direkt översättning från den engelskspråkiga litteraturen (Schendler 2006). Vad som utmärker denna hybrida form är att val för exekutive och lagstiftande inte främst avgörs av militären eller en monark (Teorell 2010). Schendler skriver att: "Electoral authoritarian regimes do not rest upon single parties, but on parties they rest."(2006:14-5).

Anledningen till att jag endast väljer att studera denna form är för att den sedan 1990 är den vanligaste regimtypen efter demokratier (Teorell 2010: 77; Diamond 2002:24). Enligt Schendler utgör EA regimer ca 69 % av världens auktoritära styrelseskick idag (2002:48). Visserligen kan denna avgränsning vara problematisk när det gäller studiens fruktbarhet. Andra tänkbara blandformer blir i denna mening exkluderande. Men med hänsyn till studiens omfattning är det en rimlig avvägning och samtidigt som den kan ge en relativ avspegling av dagens i majoritet befintliga hybrida regimer. Inom EA familjen finns även två subkategorier. Hegemoniskt flerpartisystem och konkurrens autokrati. I denna uppsats kommer jag använda mig av Ryssland och Turkiet som fall för att avspegla dessa underkategorier. Skälet är att dessa är lika då de kan klassas som hybrida regimer (The Economist Unit: 2010), men ändå olika i viss mening då de avspeglar de två EA kategorierna. Ryssland skulle möjligen kunna falla in under den mer hegemoniska formen medan Turkiet under den mer konkurrensartade.

Man pekar på att i en del av dessa styrelseskick kontrolleras all politisk makt, i stort sett, av ett dominant parti och kan här sägas utgöra den "hårdare" formen. Denna form har litteraturen benämnt med begränsade flerpartisystem eller hegemoniska flerpartisystem, direkt översatt från den engelskspråkiga litteraturen (Sartori 1976:230; Hadenius & Teorell 2007: 147).

Ryssland är en stat som skulle kunna falla under denna kategori. Ryssland är en stat som i litteraturen karaktäriseras som en form av hybrid regim med många av

de drag som diskuterats ovan (Hale 2010:33-4; Ekman 2009:14). Ett flerparti är existerande, dock med starka brister. Exempelvis fick Putin 2004 71.3% och motkandidaten Nikolai Kharitnov 13.7 %, dvs. 57.6 % skillnad och valet till den Ryska Duman 2003 fick United Russia 38% och Kommunist Partiet 12.8 % dvs. 25.2 % skillnad. I valet 2008 fortsatte detta mönster och Dimitrii Medvedev fick 70.3 % (Putin tillsattes premiärministerposten) och motkandidaten 17.7 %. 2007 ökade valresultatet för United Russia till 64.3 % kontra Kommunist Partiet som fick 11.6 % (Ekman 2009:18). Detta är företeelser som brukar påträffas i den mer dominanta formen av EA regimer. Valen tenderar att bli ytterst ojämna och detta kan till viss mån avspegla att en arena för politisk konkurrens är näst intill obefintlig. Genom olika former av valmanipulation blir valen grovt snedfördelade och den politiska konkurrensen endast en fasad (Diamond 2002:26; Schendler 2002). Sartori menar att "Other parties are permitted to exist, but as a second class, licensed parties; for they are not permitted to compete with the hegemonic party in antagonistic terms and equal basis."(1976:230). Detta tycks vara ett faktum i Ryssland.

Turkiet är även en stat som i litteraturen klassas som en form av hybrid regim (Diamond 2002:31). Man kan möjligen benämna Turkiet med konkurrens autokrati (även detta är en direkt översättning av den engelskspråkiga litteraturen) och kan sägas vara en "mjukare" variant (Levitsky & Way 2002). I denna form finns en arena för politisk konkurrens och det finns en större möjlighet för oppositionen att de facto utgöra ett potentiellt hot mot det ledande partiet, dock med begränsningar (Schendler 2002:47). Valresultatet kan till viss mån möjligen illustrera resonemang runt den mjukare formen. AKP (Justice and Development Party) har sedan 2002 varit det styrande partiet i Turkiet. De fick i valet 2007 ca 46.4 % av rösterna och motparten CHP fick ca 21 %, dvs. 25.4 % skillnad. I valet 2011 fick AKP ca 50 % och på andra plats kom CHP med 25.9% av rösterna dvs. 24.1 % skillnad (Fabbe 2011:659).

Till skillnad från motparten Ryssland tycks inte skillnaden mellan de olika valen ökat, istället minskat. Detta kan vara ett relativt incitament på att Turkiet är en mer konkurrensartad EA regim. Det finns alltså i viss mening en arena för politisk konkurrens, men valen är ändå relativt ojämna. Dock har de båda regimerna gemensamt att de varit vid makten ett bra tag. Men för att få en närmare illustrering av hur de kan skilja sig från varandra ytterligare och om var på skalan mellan diktatur och demokrati de kan tänkas ligga kan det vara rimligt att använda befintliga index. Det måste här poängteras att jag inte avser att mäta demokrati eller diktatur i dessa stater, istället med hjälp av indexen få en tänkbar uppfattning om var de ligger mellan ytterligheterna samt närmare kunna illustrera hur fallen kan avspegla de två EA regimerna. Således kommer genomgången av indexen vara kortfattad och främst syfta till att få en lämplig uppfattning om var dessa stater befinner sig.

Freedom House är ett mått som bygger på två dimensioner av demokrati. Politiska och civila rättigheter. Politiska rättigheter mäter Freedom House genom att utgå ifrån 10 frågor som berör den elektorala processen, graden av politiskt deltagande samt pluralism och regeringens funktionssätt. När det gäller de civila rättigheterna utgår Freedom House ifrån 15 frågor som berör yttrande- samt

trofrihet, graden av personlig autonomi och individuella rättigheter, organisationsfrihet och rättsstatens funktion. Man väger samman dessa frågor i ett index som omfattar graden av civila samt politiska rättigheter som medborgarna åtnjuter. De båda skalorna mäter mellan värdena 1 och 7 där 1 betyder högsta graden av de båda dimensionerna och 7 lägsta graden. Sedan kategoriserar man staterna i tre kategorier ”Free”, ”Partly Free” och ”Not Free.” Stater mellan 1-2 är ”Free”, stater mellan 3-5 är ”Partly Free” och dit räknas de stater som ligger mellan förtryck och frihet och 6-7 är stater som är ”Not Free”. De indikatorer som Freedom House använder för att mäta frihet förknippas idag med indikatorer för att mäta demokrati av många forskare (Karvonen 2008:74-5). Därför kan detta mått fungera som ett lämpligt instrument för att lokalisera de båda staternas skiljaktighet i förhållande till varandra på de två dimensionerna.

Enligt det här måttet är Ryssland ”Not Free” och Turkiet ”Partly Free.” På politiska rättigheter har Ryssland värdet 6 till skillnad från Turkiet som har värdet 3. Detta betyder att Ryssland i förhållande till Turkiet har en starkare kontroll över de politiska rättigheterna, men att de ändå inte är helt uteslutna. Turkiet har 3 vilket indikerar att den är friare, men inte helt fritt i viss mening. Detta är ett incitament på att Ryssland är hårdare än Turkiet när det gäller politiska rättigheter, men att Turkiet ändå bär på brister. Detta påvisar att Ryssland är hårdare och Turkiet mjukare i den första dimensionen.

Tittar vi på de civila rättigheterna har Ryssland även här högre värde än Turkiet. Turkiet har 3 kontra Ryssland som har 5 vilket påvisar att Turkiet är mildare än Ryssland på denna dimension, dock med begränsningar. Alltså påvisar även denna dimension att Ryssland är hårdare och Turkiet mjukare i viss mening, men att Turkiet ändå bär på brister. Ryssland har i kontrast till sin medpart högre värde på civila rättigheter, dvs. mindre civila rättigheter, men ändå befinner sig båda i det svävande landskapet mellan frihet och förtryck på denna dimension.

Båda dessa regimer kan sägas befinna sig mellan frihet och förtryck men i olika utsträckning. Ryssland tycks enligt detta mått vara en hårdare form av hybrid regim medan Turkiet är en mjukare. Ryssland har dock 6 på politiska rättigheter men samtidigt 5 på civila rättigheter som troligtvis har gjort att staten klassas som ”Not Free”, vilket gör det svårt att egentligen placera fallet.

Dock kan vi med hjälp av The Economist Intelligence Unit 2010 demokratiindex möjligen få mer klarhet. De tittar på 60 indikatorer som är grupperade i 5 kategorier: politisk deltagande, politisk kultur, civila rättigheter, regeringens funktionssätt och elektoral processer och pluralism och mäter sedan dessa i skalan 1-10. Sedan gör de ett genomsnittsmått på alla de fem kategorierna och får ut ett värde. I nästa moment delar de upp stater i fyra kategorier: ”Auktoritära regimer” 0 - 4, ”Hybrida Regimer” 4 - 5.9, ”Bristfälliga Demokratier” 6 - 7.9 och ”Demokratier” 8 - 10.

Enligt det här måttet är båda staterna klassade som hybrida regimer dock med olika genomsnittliga värden. Ryssland har 4.26 och Turkiet har 5.73 som möjligen kan illustrera staternas likheter då de är hybrida samt olikheter då de befinner sig på olika grader på skalan. Ryssland ligger närmare en auktoritär regim men befinner sig ändå inom det hybrida landskapet och Turkiet närmare ”Bristfälliga Demokratier” men även denna stat befinner sig inom det hybrida landskapet. Den

ena en hårdare form och den andra en mjukare. Det bör påpekas innan vi går vidare att måtten inte behöver vara de bästa, men eftersom min ambition inte är att mäta demokrati med hjälp av dessa mått utan istället illustrera skillnaderna, är det ett praktiskt instrument för att få en helhetsbild. Dock kan man ändå till viss mån skönja utifrån diskussionen ovan att Ryssland är en hårdare form än Turkiet, samtidigt som båda är svävande mellan två tillstånd. Den ena kanske mer på gränsen till bristfällig demokrati och det andra på gränsen till bristfällig diktatur. Med andra ord kan Turkiet sägas vara en mer konkurrensartad autokrati och Ryssland en mer dominant form. Men båda delar en gemensam nämnare, nämligen att de befinner sig i gränslandet mellan demokrati och diktatur.

I denna uppsats kommer dessa staters beslutsfattande i Irak-USA krisen studeras. Valet av händelse kan motiveras genom att de båda staterna var involverade i händelsen således är det ett praktiskt och samtidigt intressant val. Dock kan det finnas andra händelser som möjligen kan vara bättre, men då USA-Irak krisen kan ses som en relativt intressant situation bör inte valet av denna vara problematiskt.

4.3.1 Hypoteser

De inre förhållanden och vilka utmaningar som blir centrala på den politiska dimensionen för att undvika den största politiska förlusten, som PH perspektivet belyser, bör vara olika i de två EA regimerna. Då *konkurrensautokratier* har en större arena för politisk konkurrens bör rent hypotetiskt den *institutionella faktorn* vara en mer påtaglig utmaning för ledaren att handskas med på *regimdimensionen*. För det finns en arena för oppositionen att kunna ta fördel av och sätta de styrande i gungning (Levitsky & Way 2010:7-8). I takt med att ett större utrymme för politisk konkurrens blir befintligt bör möjligheterna för missnöjda fraktioner inom det ledande partiet att bryta sig ut eller övergå till ett motståndarparti öka (Jfr Langston 2006:60-1). Att se en större vinst i att övergå till ett oppositionellt parti och skapa ett betydelsefullt motstånd eller etablera ett utbrytarparti bör öka då det finns större chanser till att överrumpla det styrande partiet.

Skälet till att den intressebärande faktorn kan tänkas bli mindre påtaglig i denna form är för att den förhållandevis befintliga politiska konkurrensen som existerar bör bygga på en någorlunda jämn fördelning av politiska, ekonomiska och sociala resurser mellan olika politiska krafter i samhället. Klyftan mellan styrande och utmanare blir inte så stor i viss mening, trots att den är befintlig (Sjöberg 2011:35-6, 178ff). Således blir det viktiga i konkurrensautokratier att etablera ett starkt och sammanhållet parti. Partiets kapacitet att kunna penetrera det nationella territoriet och samhället bygger på upprätthållandet av en stark enighet mellan partimedlemmar i regeringen, lagstiftande och på lokal samt regional nivå (Levitsky & Way 2010:64-5). Utifrån detta bör fraktioner som är utanför partiet bli mindre aktuella för att ledaren ska upprätthålla sin politiska makt, istället handlar det om att skapa en stark enighet inom partiet och mobilisera

en bred plattform av anhängare och medlemmar (Jfr Levitsky & Way 2010:63-4). De styrande behöver därför inte alltid bygga en stark enighet på materiella resurser, istället på ett politiskt eller socialt fundament, såsom etnicitet, ideologi, identitet och religiositet (Levitsky & Way 2010:353-4).

De huvudsakliga aktörerna blir i denna mening medborgarna, oppositionen och fraktionerna inom det styrande partiet för ledaren att ta hänsyn till (Schendler 2006: 15). Med detta sagt bör alltså ledare i mer konkurrensartade EA regimer, rent hypotetiskt, sträva efter att främst tillgodose fraktioners intressen inom partiet i stort för att undvika en huvudsaklig politisk förlust. Således är första hypotesen för konkurrerande EA regimer följande:

H1: Ledare i konkurrensautokratier bör på regimdimensionen avlägsna alternativ som hotar relationen till partiet i helhet när utrikespolitiska beslut tas för att säkerställa sin politiska överlevnad och undvika den institutionella faktorn.

I de mer *hegemoniska EA regimerna* bör hotet från den institutionella faktorn vara mindre. Då arenan för politisk konkurrens är mer stängd bör även möjligheterna för att skapa ett potentiellt hot försvåras. Att övergå till oppositionen eller skapa ett utbrytarparti som kan utgöra ett betydande hot mot styrande är riskfyllt då ett utrymme för politisk mobilisering är betydligt mindre. Klyftan mellan styrande och utmanare blir i denna mening stor. En utbrytning eller övergång blir, som Toerell skriver, ”dock ett riskabelt företag.”(2010:84). Risken för att väljarna ser sina röster som bortkastade om de röstar på ett motståndarparti kan i denna form bli större då det finns en hög asymmetri när det gäller politiska resurser mellan makthavare och opposition (Jfr Rakner & Walle 2009:213ff). Samtidigt som fraktioner kan se mindre vinst i att bryta sig ur då de politiska och materiella förtjänsterna kan förloras. Med andra ord är det ett säkrare drag att stanna inom partiet (Geddes 1999:129). Detta bör minska risken för den institutionella faktorn.

Istället bör den *intressebärande faktorn* bli mer påtaglig i den mer hegemoniska formen. Det handlar i viss mån om att kunna fördela materiella och politiska fördelar till regimtrogna horisontellt och vertikalt som i gengäld ger politisk makt, med andra ord någon form av patronagesystem (Walle 2002). Rent teoretiskt bör ledare i denna form trygga sin politiska överlevnad genom att etablera någon form av starkt resurs- och maktmonopol. En offentlig sektor som är kontrollerad av staten blir i denna mening ett huvudsakligt element (Teorell 2010:82). Den dominanta positionen är inte framvald utan konstruerad, menar Schendler (2009:300). För att ledarskapet ska kunna upprätta detta monopol bör det hypotetiskt etablera en nära relation med betydande fraktioner, grupperingar och institutioner i samhället - såsom ekonomiska fraktioner och grupperingar, industrikomplex, säkerhetstjänsten samt den civila byråkratin etc. Utifrån detta är hypotesen för hegemoniska EA regimer följande:

H2: Ledare i de mer hegemoniska EA regimerna bör på regimdimensionen avlägsna alternativ som hotar relationen till lojala fraktioner, grupperingar och

institutioner när utrikespolitiska beslut tas för att säkerställa sin politiska överlevnad och undvika den intressebärande faktorn.

Militären är även ett viktigt element i EA regimer. Dock bör deras ställning i mycket, teoretiskt, vara likadan i både de dominanta och konkurrens EA regimerna. Detta då den inre dynamiken som militärorganet teoretiskt bygger på inte bör skilja sig åt mellan dessa styrelseformer. Hypotesen runt militären är följande:

H3: Ledare i EA regimer avlägsnar således alternativ som krockar med militärorganets intressen och värderingar för att säkerställa sin politiska överlevnad när utrikespolitiska beslut tas.

Då det finns en arena för en relativ folklig påverkan bör ledare i EA regimer på den folkliga dimensionen, som tagits upp under avsnittet 4.2, även ta hänsyn till den allmänna opinionen för att upprätthålla status och legitimitet bland befolkningen. Således är hypotesen på den folkliga dimensionen följande:

H4: Ledare i EA regimer bör på den folkliga dimensionen avlägsna alternativ som kan medföra en betydelsefull nedgång i folklig support, status eller popularitet för att undvika förlust av anhängare samt folkliga mobiliseringar när utrikespolitiska beslut tas.

4.4 Empiriska illustrationer

I kölvattnet av 11 september 2001 ändrades den ryska utrikepolitiken till ett större samarbete med USA. Putin etablerade en de facto samarbetsrelation till Washington. USA fick ha militärbaser i Centralasien för att stödja kriget i Afghanistan och mot terrorismen (Golan 2004: 432). Paradoxalt nog stod Putin som motståndare till USA:s invasion av Irak 2003.

Turkiet har historiskt haft en tämligen nära relation med USA och väst och de var även allierade med USA i Kuwaitkriget 1991. Dock ändrades denna förhållning när USA skulle invadera Irak (Turkman 2009). Hur kan vi förstå dessa staters agerande i USA-Irak krisen?

4.4.1 Turkiet: EA 1

Utifrån PH perspektivet kan Turkiets ställningstagande förstås på följande sätt. Traditionellt har utrikesministern, militären och premiärministern varit avgörande

i utrikespolitiska beslut (Tayfur & Göymen 2010). Men för att Tayyip Erdogan skulle undvika den *institutionella faktorn* blev det lagstiftande organet centralt i beslutet på *regimdimensionen*.

Olika fraktioner inom partiet stod som motståndare för ett samarbete med USA i Irak. Mycket berodde på erfarenheten sedan Kuwaitkriget då Turkiet upplevde ekonomiska samt sociala nedgångar av ett samarbete med USA samt AKP:s islamistiska ideologiska fundament som bringade svårigheter av att vara delaktig i invasionen av ett muslimskt land (Mintz 2004; Turkmen 2009:122). AKP kontrollerade 363 av totalt 550 platser i parlamentet och av de 363 var ca 100 emot samarbete med USA (Kesigin & Kaarbo 2010:29). En annan aspekt som var av betydelse var att hela oppositionen CHP som innehar 178 platser i parlamentet röstade nej (Kesigin & Kaarbo 2010:29; Fabbe 2011:658). Då partiet i sin helhet brukar fungera som en maktbas i de mer konkurrensartade EA regimerna blev det centrala för Erdogan att tillgodose preferenserna inom partiet för att undvika politiska nederlag och upprätta enighet inom partiet. Att riskera att förlora dessa anhängare till oppositionen skulle troligen sätta AKP-regimen i gungning och hota Erdogans politiska överlevnad. För att undvika att partimedlemmar skulle se oppositionen eller möjligheten för en utbrytning som ett frestande alternativ blev Erdogan tvungen att tillgodose den grupp inom partiet som stod emot samarbete för att inte skapa splittring inom partiet och vidare sätta regimens och ledarens överlevnad på spel. Trots att USA lovade 60 miljarder i lån och bidrag samt att dessa skulle trycka på förhandlingarna med EU (Mintz 2004:8) blev Erdogans, som dominerade det sista beslutet, svar nej (Kesigin & Kaarbo 2010:33).

I enighet med hypotesen för konkurrensartade regimer på *regimdimensionen* eliminerades alltså alternativ som inte gynnade Erdogans relationer med partiet. Det ledde till att lagstiftandes röst de facto blev avgörande när Erdogan slutligen skulle ta beslutet (Grigoriadis 2010:56; Kesigin & Kaarbo 2010: 30ff). Att titta bort från åsikter som fanns i parlamentet skulle möjligen lett till en politisk nedgång för Erdogan och hota relationen mellan honom och partiet. Därför blev partiets ställning i lagstiftande ett non-compensatory alternativ för Erdogan på *regimdimensionen*.

När AKP tog makten 2002 sågs de av militären med skepsis som historiskt varit en tämligen central kraft i den turkiska utrikes- samt säkerhetspolitiken (Sözen 2010:111; Owen 2004:86-7). Militären har genom historien avsatt regeringar som de betraktat som ett hot mot den sekulära staten (Jfr Harris 2011). Organet ifråga genomsyras av den i viss mening sekulära prägel (kemalismen) som Mustafa Kemal Atatürk indoktrinerade (Jfr Owen 2004: 20-1). Detta är i direkt kontrast till AKP:s ideologiska bas som i huvudsak grundar sig på islamiska tankar och idéer. För att Erdogan skulle säkerställa sin politiska överlevnad blev det viktigt att inte krocka med militärens intressen.

Militären såg ett intresse i att samarbeta med USA och det var chanserna att kontrollera den kurdiska delen i norra Irak (Turkmen 2009:121). Det var här som militären och de Amerikanska intressena kom i konflikt. Den kurdiska frågan har sedan upprättandet av den turkiska republiken varit ett centralt problem för den turkiska staten att handskas med (Efegil 2011:27-8). De kurdiska partierna i norra

Irak - Kurdistan Democratic Parti (KDP) och The Patriotic Union Of Kurdistan (PUK) - hade innan invasionen etablerat nära relationer med USA, både politiskt och militärt (Olson 2006:51;). Den sedan 1991 autonoma kurdiska delen i Irak hade nu fått en betydande politisk partner och skulle kunna växa sig starkare såväl politiskt såsom ekonomiskt. Detta sågs från militären som ett säkerhetshot då denna utveckling kunde stimulera de kurdiska grupperingarna i Turkiet som likt sina jämlingar i Irak skulle sträva efter ett autonomt styre (Turkman 2009). USA sågs därför med misstänksamhet och militären spekulerade i att USA skulle stödja den kurdiska frågan som under Sevresavtalet 1920 där idén om en kurdisk stat diskuterades (Ibid).

När det som kallas för "the Sulaymani Incident" inträffade stod militärens ställning till USA klar. Amerikanska trupper tillfångatog 11 medlemmar från den turkiska specialstyrkan och 19 medlemmar från Iraqi Turkmen Front (ITF) i staden As-sulaymania i irakiska Kurdistan då de misstänktes konspirera ett attentat mot högt uppsatta tjänstemän och den nyvalde kurdiska guvernören av Kirkuk (Olson 2006:50; Turkmen 2009:123). Således blev deras position till samarbete med USA negativ.

Ett försummande av militärens ställning skulle troligtvis fått negativa konsekvenser för både Erdogans och AKP:s överlevnad som sedan tidigare haft en tämligen dålig relation med militären och de sekulära grupperingarna (Jfr Carkoglu 2007:509-10; Sarigil 2009:712). Därför eliminerades alternativ som krockade med militärens ställning gentemot USA. För Erdogan var detta således ett non-compensatory alternativ på *militärdimensionen*.

Ca 90% av den turkiska befolkningen var emot kriget (Kesgin & Kaarbo 2010:26). I Turkiet hade sedan tidigare även en anti-amerikanism växt sig stark (Grigoriadis 2010). Detta var ytterst betydande för Erdogan att ta hänsyn till då AKP främst byggde sin politiska framgång på den folkliga supporten som fick dem att komma till makten 2002 och inte på andra fundament (Altunisik 2006: 188). I de mer konkurrensartade EA regimerna måste partier "[...]take seriously election and other democratic institutions; their ability to gain or maintain power hinges[...]on their ability to win votes and control legislatures."(Levitsky & Way 2010:29-30).

AKP:s politiska framgång bygger till högre eller lägre grad på en bredare support från olika segment, främst av islamister och kurdiska grupper, i samhället (Baran 2008; Saragil 2010; Jefferson 2005). Detta är även ett visst incitament på att konkurrensautokratier inte alltid bygger på materiella resurser utan att man kan mobilisera röster runt identitet, religiositet eller etnicitet för att vinna politisk makt.

För att undvika en betydelsefull nedgång i folklig support och undvika folkliga mobiliseringar eller att tappa anhängare till oppositionen blev det viktigt att ta hänsyn till den folkliga opinionen. Således eliminerade Erdogan alternativ som gick emot den bredare allmänna opinionen och detta blev ett non-compensatory alternativ i beslutet för att säkerställa sin politiska överlevnad på den *folkliga dimensionen*.

I det andra steget, i enlighet med PH perspektivet, gjorde Erdogan en rationell bedömning och för att minimera ytterligare kostnader och maximera fördelar

öppnades en dialog med de kurdiska parterna på andra sidan gränsen för att kunna säkra framtida ekonomiska förbindelser samt på långsikt inte förstöra relationen med väst och USA (jfr Olson 2006).

Valresultatet 2007, då AKP fick 41.7% kontra valet 2002 där de fick 34.3% av rösterna, kan till viss mån påvisa att beslutet att inte gå med USA var en politisk vinst inrikes för Erdogan (Fabbe 2011).

Den politiska dimensionen i Turkiet tycks varit betydande när Erdogan beslutade sig för att inte samarbeta med USA. De tre dimensionerna som enligt studiens teoretiska ramverk ledare måste ta hänsyn till för att säkerställa sin politiska överlevnad kan ovan skönjas.

4.4.2 *Ryssland: EA 2*

Putins agerande under USA-Irak krisen kan utifrån PH perspektivet förstås på följande sätt. På regimnivån är de betydande grupperna som stöttat Putin – och som de facto varit ytterst betydande för hans politiska makt – främst varit säkerhetstjänsten (FSB), militären samt olja- och gaslobbyer (Bukovall 2003:223; Barany 2007). En intressant punkt med Putin är att han under valet 2002 och 2004 ställde upp som oberoende utan någon partitillhörighet (White & Mcallister 2008:615).

Säkerhetstjänsten och militären stod från början negativa till ett samarbete med USA i Irak. Säkerhetstjänstens och militärens negativa förhållning till USA sträckte sig tillbaka till kalla kriget och de såg kriget i Irak som något ogynnsamt för Ryssland då USA skulle kunna expandera ekonomiskt och politiskt i regionen (Golan 2004: 432; Belkin 2010:6). I denna mening var säkerhetstjänstens redan skeptiska inställning till ett närmare samarbete med USA något som Putin var tvungen att ta hänsyn till då hans maktbas på regimdimensionen främst vilade på säkerhetstjänsten (Barany 2007:23). Sex utav tolv i den närmaste cirkeln runt Putin utgjordes av folk med bakgrund i säkerhetstjänsten och de flesta från hans gamla avdelning i St. Petersburg (Bukvoll 2003:229) samt ca 34.9 % av vice-ministerposterna utgjordes av folk från säkerhetsapparaten (Tyspikin 2006:83). En annan viktig aspekt är att organet ifråga under Putins framgång lyckades etablera ett inflytande över den ekonomiska sektorn. Nära relationer och inflytande över bland annat Gazprom (Oljekomplex) och de största säkerhetsfirmorna - som i Ryssland är betydande ekonomiska krafter - upprättades (Bukvoll 2003:231). Som argumenterats i hypoteserna bör i de mer hegemoniska regimerna ledare knyta nära kontakter med grupperingar som är av vikt utanför partiet för att etablera resurs och maktmonopol och för att kunna kontrollera den offentliga sektorn. Att förlora säkerhetstjänsten som nära lojala skulle för Putins fortsatta politiska överlevnad troligtvis vara problematiskt. Med detta sagt eliminerades alternativ som skulle vara skadliga för relationen mellan honom och säkerhetstjänsten för att undvika den *intressebärande faktorn* och detta utgjorde således ett non-compensatory alternativ för Putin på *regimdimensionen*.

Ledningen i militären såg sig på många områden försummade av Putins politik gentemot väst. Först fanns inte många profiler från militären representerade i den högsta "cirkeln" av beslutsfattare. För det andra ville Putin genomföra en omorganisation i militärorganet för att bättre hantera terroristhot samt asymmetriska hot. Detta sågs med missnöje av militären då ledningen i mycket bestod av den äldre staben som ville återinföra något i stil med den äldre röda armén (Bukovall 2003:235). Detta kan ses som möjliga hot mot militärorganet som institution. Även deras fortsatta skepsis mot USA från kalla kriget påverkade deras ställning gentemot västmakten (Belkin 2003:7ff). Ett ja till USA:s krig mot Irak skulle möjligen förvärrat relationen med militärorganet och haft förödande konsekvenser för Putins ställning inrikes, som nämnts ovan var de även en av de betydande fraktionerna för Putins väg till makten. Således blev deras ståndpunkt gentemot samarbete mot väst ett non-compensatory alternativ för Putin på *militärdimensionen* när beslutet skulle tas.

Den folkliga opinionen som upplevt tvivel gentemot USA kan även ha haft en relativ påverkan i Putins agerande. Ca 71 % av ryssarna ansåg att USA utgjorde ett hot för världen (Golan 2004:433). Den allmänna opinionen gentemot USA:s agerande i Afghanistan och andra delar av världen efter 11 september sågs med en viss skepsis från det ryska folket (Loughin *et al.* 2004:300ff). För Putin var detta även av betydelse och därför eliminerades på den *folkliga dimensionen* alternativ som var skadliga för Putin status och popularitet inrikes bland regimtrogna på folklig nivå. Putin tog hem ca 71.3% av rösterna i valet 2004 (White & Mcallister 2008:613), vilket kan ses som att Putin inrikes lyckades upprätthålla sin status ibland anhängare och regimtrogna.

Å andra sidan kan detta även vara en manipulation av valet. Det blir i viss mening svårt att egentligen kunna fastställa vilket det är, men möjligheterna för att det är en form av manipulation bör inte ignoreras. Dock var den folkliga opinionen inte positivt inställd till USA och möjligen kan denna ha påverkat Putins ställningstagande. För Putins popularitet minskade inte då den folkliga opinionen 2004 var 65% positiv till det rådande styret, enligt statsvetaren André W.M. Gerrits (2010:40).

I det andra steget som PH perspektivet belyser lämnade aldrig Putin ett veto i säkerhetsrådet (Golan 2004: 237). Detta för att troligen inte förstöra en långsiktig relation med USA och maximera förtjänster och minimera förluster för framtiden.

Ett nej var tämligen uppenbart då den politiska dimensionen i Ryssland inte var särskilt positiv till ett samarbete med USA. Även i detta fall kunde det teoretiska ramverket för de inre utamningarna i hybrida regimer skönjas.

5 Sammanfattning

Uppsatsens hypoteser kunde genom analysen av Ryssland och Turkiet illustreras:

Politisk dimension	EA 1: Turkiet	EA 2: Ryssland
<i>Regimdimensionen</i>	H1: Kunde empiriskt illustreras. <i>Partiet i helhet ett non-compensatory alternativ.</i>	H2: Kunde empiriskt illustreras. <i>Säkerhetstjänsten ett non-compensatory alternativ.</i>
<i>Militärdimensionen</i>	H3: Kunde empiriskt illustreras. <i>Militärens ställning ett non-compensatory alternativ.</i>	H3: Kunde empiriskt illustreras. <i>Militärens ställning ett non-compensatory alternativ.</i>
<i>Folkliga dimensionen</i>	H4: Kunde empiriskt illustreras. <i>Den allmänna opinionen ett non-compensatory alternativ.</i>	H4: Kunde empiriskt illustreras. <i>Folkliga opinionen ett non-compensatory alternativ.</i>

Jag argumenterade under mina hypoteser om att på regimdimensionen skulle partiet i de mer konkurrensartade EA regimerna bli mer påtagligt och olika fraktioner eller institutioner i de hegemoniska EA regimerna när ledare skulle ta beslut. Detta kunde till viss mån påvisas i Turkiet och Ryssland. På regimdimensionen blev det viktigt för Erdogan att se till opinionen inom partiet innan ett beslut kunde tas och i kontrast blev säkerhetstjänsten påtagliga för Putin på regimdimensionen.

På militärdimensionen kunde hypotesen för att ledare i EA regimer eliminerar alternativ som krockar med militären skönjas. I de båda staterna stod militären som tämligen negativa till ett samarbete med USA och utifrån detta kan deras ställning varit betydande för ledarnas kalkyleringar när beslutet skulle tas. Något som bör påpekas är att militärens ställning i Turkiet har med EU processen blivit något reducerad som möjligen kan påverka hur Erdogan såg på dessa när beslutet skulle tas. Dock var deras ställning tämligen negativ mot samarbete med USA och därför kan de inte varit helt obetydliga när Erdogan tog beslutet.

Hypotesen för den folkliga dimensionen kunde även till viss mån i båda staterna påvisas. Den folkliga opinionen gentemot USA var negativ och detta bör ha spelat roll för att ledarna skulle behålla legitimitet bland befolkningen. Dock är det svårt att säga till vilken grad dessa egentligen hade någon påverkan på ledarnas beslut, men då opinionen 2004 i Ryssland visar på att det fanns en positiv

inställning till Putin och att AKP kunde vinna i det kommande valet kan relativt visa på att det kan ha funnits med i ledarnas kalkyleringar.

Hur ska vi förstå utrikespolitiskt beslutsfattande i hybrida regimer? Genom Turkiet och Ryssland och med hjälp av PH perspektivet har jag någorlunda kunnat öppna upp den svarta boxen och kunnat illustrera hur den inre dynamiken i dessa regimer kan ge uttryck i ett utrikespolitiskt beslutsfattande. Det som jag benämnt med de tre dimensionerna som utgör den politiska dimensionen i hybrida regimer har en påverkan på hur beslut formas i dessa regimer, i alla fall i Turkiet och Ryssland. Det råder en ständig balansering mellan olika intressen för att hålla lojala krafter på olika nivåer i samhället på ”rätt sida” för att säkerställa ledarens politiska överlevnad internt. Man bör inte bortse från att det kan ha funnits andra aspekter som kunnat påverka ledarnas beslut, men å andra sidan har analysen givit en tämligen bra illustration av hur den inre dynamiken i dessa styrelseskick kan spela över i ett utrikespolitiskt beslutsfattande.

Det bör återigen noteras att det finns ett flertal olika hybrida regimer och deras inre omständigheter kan skilja sig ifrån denna studies valda fall. I denna studie har endast EA regimer studerats och andra blandformer har exkluderats. Dock var denna studies ambitioner inte att generalisera, utan istället presentera ett första steg till en framtida teori om utrikepolitiskt beslutsfattande i hybrida regimer. Dock menar jag att fler studier bör göras om EA regimer för att ytterligare öka vår kunskap om denna regimtyp. En svaghet med denna studie är att endast två fall har använts och dess ansatser var mer teoretiska än empiriska. Fler rent empiriska studier om dessa stater bör göras och med mer kvantitativa tekniker för att kunna se ifall mina teser är generaliserbara eller inte.

Ett förslag till vidare studier är att kunna belysa vilken av denna studies dimensioner som egentligen blir mest påtaglig för ledaren i EA regimer. Denna studie har inte kunna belysa detta. Skälet till att detta blir intressant är om det är en återkommande dimension kan man möjligtvis dra en slutsats om hur den styrande koalitionen egentligen ser ut i de båda EA regimerna.

Denna uppsats har i viss mån ökat vår förståelse för hur de horisontella såsom vertikala förutsättningar internt i en del EA regimer kan färga av sig i utrikespolitiken. Vad analysen kan ha lärt oss är att fraktioner och grupperingar, inom och utom partiet, som har följt ledarens väg till makten blir en ”säck” som följer med hela vägen och som ständigt måste tillgodoses, annars förloras den och i sin tur även ledarens politiska överlevnad.

I de mer hegemoniska EA regimerna formas utrikespolitiken främst av säkerhetstjänsten och militären. I de mer konkurrensartade formas den av hela partiet och i viss del av militären, i alla fall i mina valda fall. Olikt utrikespolitiken i en del demokratier som under kriser snarare formas av mindre koncentrerade grupper som främst består av experter och olika former av byråkrater där ledaren inte på samma sett behöver oroa sig om att tillgodose olika intressen när ett beslut tas, det handlar mer om kompetens och informationsmonopol.

En annan aspekt som blir betydande i EA regimer som inte är det i samma utsträckning i demokratiska stater är befolkningens involvering i utrikespolitiska frågor. Dock är det väldigt oklart till vilken grad de kan påverka, men enligt

analysen ovan tycks det finnas en relativt stark medvetenhet och opinionsbildning runt utrikespolitiska frågor som i demokratiska stater tycks vara mindre.

Vad har denna studie kunnat generera? Att vi på ett vetenskapligt plan kan dra lärdom av att det är viktigt att titta inom stater för att öka förståelsen och kunskapen om hur olika regimtyper i vår värld fungerar. Genom att titta inom stater kan vi även få kunskap om hur man på bästa möjliga sett kan hantera dem på ett internationellt plan. Den internationella arenan påverkas lika mycket av stater såsom den påverkar dem. Således blir det allt viktigare att ta steg ifrån konservativa paradigmen och problematisera världen vi lever i.

6 Referenser

- Altunisik, Meliha Benli, 2006. "Turkey's Iraq Policy: The War and Beyond", *European Studies*, 14:2, 183-196
- Badersten, Björn & Gustavsson, Jakob 2010. *Vad är statsvetenskap? Om undran inför politiken*. Lund: Studentlitteratur
- Baran, Zeyno, 2008. "Turkey Divided", *Journal of Democracy*, vol 19, no 1, 55-69
- Barany, Zoltan, 2007. "Superpresidentialism and the Military: The Russian Variant", *Presidential Studies Quarterly*, 30, no 1
- Belkin, Alexander, 2010. "Civil-Military Relations in Russia After 9-11", *European Security*, 12:3-4, 1-19
- Bjereld, Ulf & Demker, Marie 1995. *Utrikespolitiken som slagfält: De svenska partierna och utrikesfrågor*. Nerenius & Santérus Förlag AB
- Brooker, Paul, 2000. *Non-Democratic Regimes, Theory, Government & Politics*. Macmillian Press Ltd: London.
- Burk, James, 2002. "Theories of Democratic Civil-Military Relations", *Armed forces and Society*, vol 20, no 1, 7-29.
- Bukkvoll, Tor, 2003. "Putin's strategic Partnership with the West: The Domestic Politics of Russian Foreign Policy", *Comparative Strategy*, 22:3, 223-242
- Brulé, J David, 2005. "Explaining and Forecasting Leaders Decision: A Poliheuristic Analysis of the Iran Hostage Rescue Decision", *International Studies Perspective*, 6, 99-113
- Chehabi, H.E & Linz, J. Juan, 1998. *Sultanistic Regimes*. The John Hopkins University Press.
- Carkoglu, Ali, 2007. "A New Electoral Victory for the pro-islamist or the New Center- Right? The Justice and Development Party Phenomenon in the July 2007 Parliamentary Election in Turkey", *South European Society and Politics*, 12:4, 501-519.
- Dahl. A, Robert, 1998. *On democracy*. Yale University Press
- Diamond, Jay Larry, 1999. *Developing Democracy: Toward Consolidation*. The John Hopkins University Press.
- Diamond, Jay Larry, 2002. "Thinking About Hybrid Regimes", *Journal of Democracy*, vol 13, no 2, 21-35
- Efegil, Ertan, 2011. "Analysis of the AKP Government Policy's Toward the Kurdish Issue", *Turkish Studies*, 12:1, 27-40

- Ekman, Joakim, 2009. "Political Participation and Regim Stability: A Frame Work for Analysing Hybrid Regimes", *International Political Science Review*, 30:7
- Essaiason, Peter; Gilljam, Mikael; Oscarsson, Henrik; Wängerud, Lena, 2007. *Metodpraktiken: konsten att studera samhälle, individ och marknad*. Norstedts Juridik AB.
- Ezrow, Natasha & Frantz, Erica, 2011. *The Politics of Dictatorship* London. Lynne Rienner Publisher Inc.
- Fabbe, Kristin, 2011. "Doing more with less: the Justice and Development Part (AKP), Turkish elections, and the uncertain future of Turkish politics", *Nationalities Papers*, 39:5, 657-666
- Grigoriadis, Ioannis, 2010. "Friends No More? The Rise of Anti-American Nationalism in Turkey", *Middle Eastern Studies*, vol 64, no 1
- Freedom House, 2011. "Russia", *Freedom House*. http://freedomhouse.org/inc/content/pubs/fiw/inc_country_detail.cfm?year=2011. Hämtad 2011-11-21.
- Freedom House, 2011. "Turkey", *Freedom House*. http://freedomhouse.org/inc/content/pubs/fiw/inc_country_detail.cfm?year=2011. Hämtad 2011-11-21.
- Geddes, Barbara, 1999. "What Do We Know About Democratization After Twenty Years", *Annul Rev. Polit. Sci*, 2, 115-144.
- Gerrits W.M. André, 2010. "Exploring democracy in the Russian Federation: political regime, public opinion and international assistance", *Contemporary Politics*, 16:1, 33-48
- Gill, Graeme, 2000. *The Dynamics of Democratization*. London: MacMillian Press Ltd:
- Golan, Galia, 2004."Russia and the Iraq War: was Putin's policy a failure?", *Communist and Post-Communist Studies*, 37, 429-459
- Goldmann, Kjell, 1981. "I Utrikes- och försvarsfrågor fungerar inte demokratin", *Statsvetenskaplig tidsskrift*, vol 84, nr 3.
- Goldmann, Kjell, 1986. "Democracy is incompatiable with international politics: reconsideration of a hypothesis" i Goldmann, Kjell; Berglund, Sten; Sjöstedt, Gunnar (red.) *Democracy and Foreign Policy*. Gower Publishing Company Limited.
- Gutsavsson, Jakob, 2009. "Utrikespolitiskt beslutsfattande" i Gustavsson, Jakob & Tallberg, Jonas (red.) *Internationella relationer*. Lund: studentlitteratur.
- Hadenius, Axel, 2001. *Demokrati: En Jämförande Analys*. Lund: Wallin & Dalblom.
- Hadenius, Axel & Teorell Jan, 2007. "Pathways from Authoritarianism", *Journal of Democracy*, vol 18, no 1, 143-157.
- Hale, E Henry, 2010. "Eurasian polities as hybrid regimes: The case of Putin's Russia", *Journal of Eurasian Studies*, 33-41.
- Harris, S George, 2011. "Military Coups and Turkish Democracy, 1960-1980", *Turkish Studies*, vol 12, no 2, 203-213.

Lindberg, I Staffan & Clark, F John, 2008. "Does Democratization Reduce the Risk of Military Interventions in Politics in Africa", *Democratization*, 15:1, 86:105.

Jefferson, West, 2005 "Regional cleavages in Turkish politics: An electoral geography of the 1999 and 2002 national elections", *Political Geography*

Kesgin, Baris & Kaarbo, Juliet, 2010. "When and How Parliament Influence Foreign Policy: The Case of Turkey's Iraq Decision", *International Studies*, 11, 19-36.

Kinne, J Brandon, 2005. "Decision Making in Autocratic Regimes: A Polyheuristic Perspective", *International Studies Association*, 6, 114-128

Langstone, Joy, 2006. "Elite Rupture: When Do Puling Parties Split?" i Schendler, Andreas (red.) *Electoral Authoritarianism: the dynamics of unfree competition*. Lynne Rienner Publisher Inc.

Levitsky, Steven & Way, Lucan, 2002. "The Rise of Competitive Authoritarianism", *Journal of Democracy*, vol 13, no 2, 51-65

Levitsky, Steven & Way A, Lucan, 2010. *Competitive Authoritarianism: Hybrid Regim After The Cold War*. Cambridge University Press.

Loughlin, Q John; Tuathail, Ó Gearoid; Kolossov, Vladimir, 2004. Russian geopolitical storylines and public opinion in the of 9-11: a critical geopolitical analysis and national survey", *Communist and Post-Communist Studies*, 37, 281-318.

Lundquist, Lennart, 1993. *Det vetenskapliga studiet av politik*. Lund: Studentlitteratur

Magaloni, Beatriz, 2006. *Voting for Autocracy: Hegemonic Party Survival*. Cambridge University Press.

Mintz, Alex, 2005. "Applied Decision Analysis: Utilizing Polyheuristic Theory to Explain and Predict Foreign Policy and National Security Decisions", *International Studies Perspective*, 6, 94-98

Mintz, Alex, 2004. "How Do leaders Make Decisions? : A Polyheuristic Perspective", *The Journal of Conflict Resolution*, vol 48, no 1, 3-13

Mintz, Alex, DeRouen Jr, Karl, 2010. *Understanding Foreign Policy Decision Making*. Cambridge University Press.

NE (Nationalencyklopedin), 2011. "Utrikespolitik". <http://www.ne.se/lang/utrikespolitik>, *Nationalencyklopedin*, hämtad 2011-11-22.

Olson, Robert 2006. "Turkey's Policies Toward Kurdistan-Iraq and Iraq: Nationalism, Capitalism, and State Formation", *Mediterranean Quarterly*. Vol 17, no 1, 48-72

Owen, Roger, 2004. *State, Power and Politics in the Making of Modern Middle East*. 3rd Edition, New York: Routledge.

Rakner, Lise & Van de Walle, Nicolas, 2009. "Opposition parties and Incumbent President: The New Dynamics of Electoral Competition in Africa" i Lindberg I, Staffan (red). *Democratication: A New Model of Transition*. The John Hopkins University Press.

Paterson, E William, 2010. "Foreign Policy in the Grand Coalition", *German Politics*, 19:3-4, 497-514

The Economist Intelligence Unit, 2010. "Democracy Index", *Economist Intelligence Unit*. Hämtad 2011-11-21

Sarigil, Zeki, 2010. "Curbing Kurdish ethnonationalism in Turkey: an empirical assessment of pro-Islamic and socio-economic approaches", *Ethnic and Racial Studies*. 33:3, 533-553

Sarigil, Zeki, 2009. "Deconstructing the Turkish Military's Popularity", *Armed Forces and Society*, 35:709

Sartori, Giovanni. 1976. *Parties and party systems: A Framework for Analysis*. Cambridge: Cambridge University Press.

Schendler, Andreas, 2002. "The Menu of Manipulation", *Journal of Democracy*, vol 13, nr 2, 36-50

Schendler, Andreas, 2006 "The Logic of Electoral Authoritarianism" i Schendler, Andreas (red.) *Electoral Authoritarianism: the dynamics of unfree competition*. Lynne Reinner Publisher Inc.

Schendler, Andreas 2009. "The Contingent Power of Authoritarian Election" i Lindberg I, Staffan (red.) *Democratization by Election: A New Mode of Transition*. The John Hopkins University.

Sjöberg, M Fredrik, 2011 *Competitive Elections in Authoritarian States: Weak States, Strong Elites, and Fractional Societies in Central Asia and Beyond*. Diss. Uppsala. Statsvetenskapliga institutionen, Uppsala Universitet

Sjöstedt, Gunnar, 1986. "Participation and information" i Goldmann, Kjell; Berglund, Sten; Sjöstedt, Gunnar (red.) *Democracy and Foreign Policy*. Gower Publishing Company Limited.

Smith, Peter & Ziegler, Melissa, 2008. "Liberal and Illiberal Democracy in Latin Amerika", *Latina American Politics and Society*, vol 50, 1, 31-57.

Sözen, Ahmet, 2010. "A Paradigm Shift in Turkish Foreign Policy: Transition and Challenges", *Turkish Studies*, 11:1, 103-123

Tayfur. F & Göymen. K, 2002. Decision Making In Turkish Foreign Policy: The Caspian Oil Pipeline Issue", *Middle Eastern Studies*, 38:2, 101-122

Teorell, Jan, 2010. "Demokratisering av elektorala autokratier" i Widmalm, Sten & Oskarsson (red.) *Prometokrati: mellan diktatur och demokrati*. Lund: studentlitteratur

Teorell, Jan & Svensson, Torsten, 2007. *Att fråga och att svara: samhällsvetenskaplig metod*. 1.uppl. Stocholm: Liber

Turkmen, Fusun, 2009. "Turkish-American Relation: A Challenging Transition", *Turkish Studies*, 10:1, 109-129

Tsyarkin, Mikhail, "Russia's Failure", *Journal of Democracy*, vol 17, no 3, 72-85.

Van de Walle, Nicolas, 2002. "Africa's Range of Regimes", *Journal of Democracy*, vol 13, no 2, 66-80

Verbeek, Bertjan, 2007. "Parliamentary Democracy and Foreign Policy Crisis Decision Making. France, Great Britain and the Middle East in 1956 and 2003", *International Studies Association*

Widmalm, Sten & Oskarsson, Sven (red.) *Prometokrati: mellan diktatur och demokrati*. Lund: Studentlitteratur

White, Stephan & Macallister, Ian, 2008. "The Putin Phenomenon", *Journal of Communist Studies and Transition Politics*, 24:4, 604-628

Karvonen, Lauri, 2008. *Diktatur: Om ofrihetens politiska system*. SNS Förlag: Stockholm

,

